

In Deo Han van Wieringen

Han is op 2 december 1940 te Haarlem geboren. Op 15 augustus 1961 legde hij zijn geloften af bij de Broeders FIC. Hij overleed op 10 augustus 2020 in het WZC De Beyart in Maastricht.

In de aan ons overgeleverde Schriftteksten wordt vaak over doodgaan geschreven.

In het Boek der Spreuken lezen we dat er “een tijd van tranen, maar ook een tijd van troosten is.” En ook: “Als jij je leven deelt met velen, dan vind je leven in honderdvoud.”

De evangelist Lucas beschrijft voor ons het mededogen van de Man van Nazareth met de weduwe, die haar enigste kind heeft verloren. “Huil maar niet, bedroefde moeder, ik geef jou je zoon weer terug.”

Mooie, troostvolle teksten, die ons vandaag misschien wat helpen om samen te verwerken dat we van een goed familielid, trouwe medebroeder en goede vriend, afscheid gaan nemen.

We roepen het leven van Han van Wieringen in dit samenzijn als gelovige vrouwen en mannen op. We troosten elkaar met de gedachte dat dit leven niet voor niets is geweest. Dat dit leven kostbaar was in de ogen van de Eeuwige en in onze ogen, die dankbaarheid uitstralen bij het heengaan van een kostbaar mens. Wanneer we onze dierbaren die heengingen, mee blijven dragen in onze aandacht en gebed, houden we hen in leven. Dan is het goed. Dan komt er troost. Dan komt er ook berusting.

Han is op 2 december 1940 in Haarlem geboren. De Tweede Wereldoorlog is dan, voor ons, al een paar maanden aan de gang. Hij wordt liefdevol opgevoed en gaat bij de broeders naar school. In september 1954 meldt hij zich aan als jeuniet bij de FIC. Hij wil zijn talenten, van geest en lichaam, delen met velen. Met zijn clubgenoten, onderwijzers en vaklieden, wordt hij opgeleid tot tuinman.

Wanneer hij zijn geloften aflegt in de mooie grote Beyartkapel op 15 augustus 1961, weet hij dat hij wellicht méér voor de medemensen kan betekenen, als hij in de verpleging gaat werken. In Nijmegen en Haarlem volgt hij met succes daar zijn opleiding voor.

Han heeft een wat eigenaardig karakter. Hij maakt op het eerste gezicht de indruk van een ruwe bolster. Maar gelukkig voor de velen, die hij mag bijstaan in ziekte, lijden en sterven, beschikt hij ook – God zij dank – over een grote blanke pit.

Hij gaat werken in het Johannes de Deo ziekenhuis in Haarlem. Om anderen meer van dienst te zijn volgt hij cursussen en verdiept zich in de slopende ziekte kanker. Zijn inzet doet hij vanuit de gemeenschappen aan het Nagtzaamplein en Vijverlaan in Haarlem, later vanuit de Postjesweg in Amsterdam.

In 1992 wordt het hem allemaal te veel en vraagt hij aan broeder Noud Fonken, eindverantwoordelijke voor onze ziekenafdeling en bejaardenzorg in De Beyart, om hier te mogen komen werken. Op 1 december 2002 mag hij met pensioen.

Noud meldt me dat ze in Han een trouwe, deskundige en goede medewerker hebben gehad. In zijn optreden kon hij sommige broeders soms wat minder aardig overkomen, maar Han maak-

te dat door zijn bezorgdheid en inzet – bij dag en tot diep in de nacht – weer helemaal goed.

Na zijn pensionering neemt Han de zorg voor de mooie Beyarttuin op zich. Hij loopt daarbij de andere tuinlui niet in de weg. En hij heeft in zuster Ann-Thérèse Dao een grote steun.

We zingen vaak van ganser harte dat “daar waar liefde is en genegenheid, God in ons midden is.” Vriendschap is een geschenk ‘om niet’, dat een mens kan overkómen. Soms menen mensen die een licht gebrek aan mensenkennis hebben, dat vriendschap in een klooster en met kloosterlingen, uit den boze is. Uit persoonlijke ervaring kan ik u zeggen dat het een zegen voor je kan zijn, wanneer je een medemens ontmoet, die je steunt, die je goed aanvoelt, die je leven een nieuwe zin geeft, als een kostbaar geschenk van ‘Boven’.

Ann-Thérèse heeft in onze medebroeder Han de zachte krachten los weten te weken, die hem tot een volwaardig, mooi mens wisten te maken. De genade van de Eeuwige heeft een wonderbare uitwerking in hem gehad. “Jonge man, ik zeg je, sta op!” zei de Man van Nazareth. Han kon ‘opstaan’ en een nieuw leven ging voor hem open.

Han was een fidele medebroeder. Hij was veertien jaar lang lid van het lokaal bestuur op de Postjesweg in Amsterdam en in de Ludovicus-gemeenschap, hier in De Beyart. Daarbij was hij de oversten van die gemeenschappen tot steun, met zijn nuchtere, maar ook betrokken mening over de gang van zaken. Ook voor zijn familie was hij steeds een trouwe steun.

De laatste levensjaren waren voor Han een groot kruis. Hij wist maar al te goed dat zijn geest en lichaam het niet meer goed aankonden. Toch bleef hij opgewekt, zoekend naar woorden, die er soms niet meer kwamen.

In vrede en in alle rust ging hij op maandag 10 augustus van ons heen. Een kostbaar mens, een goed familielid, een trouwe medebroeder, gaat van ons heen. Dat de Eeuwige hem met open armen mag ontvangen in de zalige rust van zijn onmetelijke liefde.

Wim Swüste

1955, Zevenaar: Han, links vooraan, bij een voetbalwedstrijd. Naast hem, vanaf derde van links: Arnold Smal, Albert Ketelaars, Albert Kos, br. Gerold Raaijmakers, Ted v.d. Geest

talenten delen met velen

1992, Maastricht, buitengoed Scharck: Han links vooraan, nu een oogje houdend op ‘zijn’ zorgcliënten bij een uitje

Bijzonder en waardevol Ton van Wieringen (broer)

Mijn terugblik op het leven van Han begint in 1947. Han is dan 7, ik 3 en Jacques 2.

De keuze van onze ouders om ons niet naar de parochieschool te laten gaan maar naar de broedersschool is waarschijnlijk van invloed geweest op het leven van Han. Het werd de Franciscus Xaverius school. Han zong in het schoolkoor van broeder Paduano. Bijzonder en spannend was dat dit koor om de 3 weken zong tijdens de kerkdienst in de koepelgevangenis in Haarlem. Na de mis was de beloning een royale greep in de snoeptrommel van broeder Paduano.

Na de lagere school volgde de Mulo in Heemstede en weer een broedersschool, geleid door de broeders De la Salle.

Op zijn 14de ging Han naar Maastricht, samen met nog een paar Haarlemse jongens. Hij kwam thuis met kerstmis, pasen en de zomervakantie. Als hij weer weg ging kreeg hij altijd een geadresseerde briefkaart mee, die hij bij aankomst in Maastricht moest posten. Dan wisten mijn ouders drie dagen later dat hij was aangekomen. De communicatie met thuis verliep per brief, de ene week vanuit Haarlem, en meestal de andere week vanuit Maastricht. Jacques en ik voegden soms een tekening toe.

Zijn verplegersopleiding volgde hij in Haarlem, weer bij broeders in het ziekenhuis Joannes de Deo. Hij woonde toen met een aantal broeders in een villa aan de rand van de Haarlemmerhout en later in Amsterdam.

Na de opleiding bleef hij werken in de Deo. De verpleging, de zorg, was het helemaal voor Han. Hij ontwikkelde zich tot een topper, geroemd om zijn medische kennis.

De keren dat ik voor een afspraak in de Deo kwam en de naam Van Wieringen noemde, werd er vaak gevraagd of ik familie was van Han. Als 10

ik dat bevestigde kwam er vaak een glimlach en werd er soms een persoonlijke ervaring uitgesproken. Han werkte toen al jaren in De Beyart.

Ook hier in de Beyart was veel waardering voor zijn functioneren. Na zijn pensionering was hij nog lang beschikbaar om zieke medebewoners te begeleiden en te helpen bij een medisch onderzoek in het ziekenhuis in Maastricht.

Zijn ontspanning vond hij in de natuur. Hij besteedde met o.a. zuster Ann Thérèse veel tijd om de tuin mooi en kleurrijk te laten zijn.

De laatste jaren ondervond Han veel lichamelijk ongemak. Met moeite accepteerde hij dat, maar was dankbaar voor de goede verzorging, mede door zuster Ann Thérèse.

Ons wekelijks telefoongesprek werd de laatste tijd steeds korter. Het was vooral eenrichtingsverkeer van mijn kant. Han zei nooit zoveel.

Mijn dank gaat uit naar het personeel en het zorgpersoneel van de Beyart.

Han, je hebt een bijzonder en waardevol leven gehad, geheel in dienst van de zieke, kwetsbare medemens.

Wij zijn trots op je.

1960, Maastricht - Tongerseweg. Han staat in het midden, achter de middelste jongen van de voorste rij

2011, Maastricht. Han met Maarten Bouw bij een feestelijkheid

Zijn ontspanning vond hij in de natuur. Hij besteedde met o.a. zuster Ann Thérèse veel tijd om de tuin mooi en kleurrijk te laten zijn

